

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zast. Mgr. Václavem Linhartem, advokátem se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **I. V.**, zast. Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2017, č. j. 105241/2017/KUSK, sp. zn. SZ_084500/2017/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2018, č. j. 51 A 21/22017 – 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2017, č. j. 105241/2017/KUSK, sp. zn. SZ_084500/2017/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo na základě odvolání žalobkyně (matka zúčastněné osoby) přezkoumáno rozhodnutí Městského úřadu Rudná, komise pro projednávání přestupků (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 16. 5. 2017, č. j. KPP/2496/2016/-11-50 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“) a rozhodnuto tak, že řízení vedené proti zúčastněné osobě (dcera žalobkyně) se zastavuje z jiného důvodu [nikoliv jak uvedl prvostupňový správní orgán dle § 76 odst. 1 písm. c), nýbrž dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“)]; zbývající část prvostupňového správního rozhodnutí, již byla žalobkyně uznána vinnou

ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, byla potvrzena.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi jejími odvolacími námitkami; není totiž zřejmé, jak je posoudil, z jakých skutkových okolností vycházel a jaké závěry vzal za zjištěné a proč. Tvrdila též nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající ve stejných pochybeních, která uvedla již v odvolání či doplnění odvolání, pročez na jejich znění pouze odkázala; jednalo se o neprovedení důkazů listinami obsaženými ve správním spise při ústním jednání před prvostupňovým správním orgánem a naopak v provedení důkazů kamerovým a zvukovým záznamem, které ovšem byly pořízeny v rozporu s § 81 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „občanský zákoník“), dále v chybném vyhodnocení důkazů a nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Žalobkyně rovněž namítala, že jí nebylo prokázáno spáchání daného skutku, navíc nebyly naplněny ani znaky příslušné skutkové podstaty přestupku; správní orgány taktéž nesprávně posoudily skutek spáchaný zúčastněnou osobou, který měl být naopak vyhodnocen jako přestupek.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 7. 8. 2018, č. j. 51 A 21/22017 – 51 (dále též „napadený rozsudek“) zamítl. Zdůraznil, že žaloba musí obsahovat konkrétní žalobní body dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, přičemž aby byly tyto žalobní body projednatelné, musí vykazovat dostatečnou míru individualizace; odkázal pak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58. Žalobkyně sice tvrdila, že se žalovaný v podstatě vůbec nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, zároveň však neuvedla jedinou konkrétní námitku obsaženou v odvolání, která měla zůstat nevypořádaná, nýbrž pouze neurčitě odkazovala na své odvolání a doplnění odvolání; dále rozvíjela jen obecnou argumentaci ohledně povinností správních orgánů řádně vypořádat uplatněné odvolací námítky. Poznamenal, že jelikož bylo odvolání doplněno po uplynutí 15 denní lhůty, nelze již tomuto podání připisovat účinky odvolání, ale je třeba na něj pohlížet jako na vyjádření účastníka řízení; nicméně platí, že žalovaný je povinen vypořádat se i s ním. Protože však žalobkyně pouze obecně odkazovala na text odvolání a vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, nesplňoval tento žalobní bod podmínky pro projednání.

[4] K namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v neprovedení listinných důkazů v rámci ústních jednání krajský soud uvedl, že žalobkyně nespécifikovala, které listinné důkazy nebyly v rámci ústních jednání prvostupňovým správním orgánem provedeny. Následně sice konstatoval pochybení spočívající v tom, že prvostupňový správní orgán nezaprotokoloval provedení důkazů, případně že tyto listiny vůbec neprovedl v rámci ústního jednání, avšak z důvodu, že byly součástí správního spisu a účastníkům řízení byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nejednalo se o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Zohlednil totiž povahu listinných důkazů, které se výrazně liší od důkazů výslechem či ohledáním, u nichž není možné akceptovat, aby správní orgán o jejich provádění účastníky nevyrozuměl, případně aby je prováděl bez přítomnosti účastníků řízení; odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015 – 61.

[5] Dále krajský soud konstatoval, že videozáznam a audionahrávka, které byly provedeny

pokračování

jako důkazy ve správním řízení, zachycují projev žalobkyně, která je na nich identifikovatelná, takže jsou způsobilé zasáhnout do jejích práv. Zkoumal proto, kdo záznamy pořídil, neboť je rozdíl v podmínkách pořizování záznamů soukromou osobou anebo veřejným subjektem; v daném případě byly záznamy pořizovány osobou zúčastněnou, čili se nepochybně jednalo o záznam pořizený soukromou osobou. Poukázal na to, že v občanskoprávní rovině je zákonnost zajištěna tehdy, udělí-li nahrávaná osoba s tímto nahráváním souhlas (tento souhlas může být udělen i konkludentně, a to například v případě vstupu do prostor, které jsou zřetelně označeny upozorněním na provádění kamerového nahrávání). Dospěl proto k závěru, že žalobkyně udělila konkludentní souhlas s pořizováním kamerových záznamů, neboť jak vyplývá z přípisu Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) ze dne 3. 3. 2016, č. j. UOOU-02853/16-2, místo střežené kamerovým systémem bylo řádně označeno, a žalobkyně do něj i přesto vstoupila. K pořizování audiozáznamu však nebyl ze strany žalobkyně dán žádný souhlas, záznam tedy byl pořizen proti její vůli, přičemž neexistovala zákonná licence umožňující realizaci nahrávky bez jejího souhlasu, pročez jej neshledal v souladu se zákonem. Pořízení audio nebo videozáznamů v rozporu se zákonem však nemusí být automaticky vyloučeno jako důkaz ve správním řízení, k čemuž odkázal na právní závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 - 68, či v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 24. 2. 1998, ve věci Botta proti Itálii. Prvostupňový správní orgán se zabýval požadovaným testem proporcionality ohledně přípustnosti důkazu, kterým dochází ke střetu práva na ochranu soukromí s veřejným zájmem na potrestání společensky nežádoucího jednání, přičemž dovedl, že veřejný zájem v tomto případě převažuje. Vycházel z toho, že kamera i mobilní telefon byly umístěny na pozemku osoby zúčastněné tak, aby nahrávaly pouze prostor v bezprostřední blízkosti jejího domu; na kamerových záznamech nebyly zachycovány osoby nacházející se u okolních nemovitostí a jednalo se o rozhodující důkazy, na jejichž základě mohlo být protiprávní jednání prokázáno. Dle názoru krajského soudu tedy bylo možné uvedené záznamy v řízení provést jako důkazy; měl totiž za prokázané, že účelem pořizování audionahrávek bylo zachycení případného protiprávního jednání žalobkyně, nikoliv pořizování záznamů její osobnosti. Jak totiž vyplynulo i z lékařských zpráv, obě ženy trpí psychickými obtížemi, které jsou následkem jejich nepříznivého vztahu, přičemž součástí lékařských zpráv jsou i výpovědi o vzájemných zejména slovních útocích či jiných jednáních, která považují za schválnosti. Zároveň dle krajského soudu nebylo prokázáno, že by osoba zúčastněná pořizované záběry jakkoli zneužívala; žalobkyně ostatně takové jednání ani nenamítala, ani nepředložila žádný důkaz o tom, že by osoba zúčastněná záběry například uveřejňovala na internetu, či promítala sousedům za účelem její dehonestace; pořizování záznamů tedy bylo motivováno dlouhodobě vypjatým vztahem mezi oběma ženami, potažmo mezi členy dotčených domácností. Provedení daných nahrávek jako důkazů proto posoudil za přípustné a souladné se zákonem.

[6] Co se týče namítané nesprávnosti hodnocení důkazů správními orgány, nezjištění skutkového stavu a nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, krajský soud uvedl, že žalobkyně ve svých tvrzeních uvedla jediný konkrétní příklad takového pochybení. Naznal, že z prvostupňového správního rozhodnutí je zřejmé, že hlavním důvodem spáchání přestupku žalobkyní nebylo zvednutí telefonu v úmyslu vypnout nahrávání, ale její jednání spočívající v ohnání se rolí papírových pytlů po osobě zúčastněné tak, že údery směřovala do oblasti hlavy a levé ruky a v tomto útoku pokračovala, i když osoba zúčastněná z místa odcházela a byla k žalobkyni otočena zády; nejednalo se proto o náhodné nebo neúmyslné máchnutí rukou, ale o zcela úmyslnou snahu zasáhnout osobu zúčastněnou. Správní orgány tak dle krajského soudu správně zjistily skutkový stav, když z dostupných důkazů ověřily, že se žalobkyně jí připisovaného jednání skutečně dopustila; z audio a video záznamu je totiž její jednání zcela jasně prokazatelné. Žalobkyně se pokusila osobě zúčastněné ublížit na zdraví, přičemž máchání tuhým předmětem je nebezpečným jednáním zvláště v případě, kdy jím je ohrožována oblast

hlavy a obličeje. Uvedené jednání proto dle krajského soudu splňuje kvalifikaci přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a bylo správními orgány řádně zjištěno a prokázáno.

[7] K námitce nesprávného právního posouzení skutku osoby zúčastněné krajský soud připomenul, že správní orgán přihlédl k chování osoby zúčastněné, která poté, co získala zpět svůj mobilní telefon, odcházela klidně z místa konfliktu, aniž by žalobkyni oplácela její útoky, pročež nebylo prokázáno, že by se dopustila daného přestupku; úmysl osoby zúčastněné totiž nesvědčil o záměru narušit občanské soužití. Dle krajského soudu je toto zřejmé i proto, že osoba zúčastněná žalobkyni nikterak slovně neprovokovala, nijak na telefon neupozorňovala, ani nesdělovala nic o tom, k čemu má nahrávka posloužit. Iniciativa ohledně fyzického kontaktu byla jednoznačně na straně žalobkyně. Z gest osoby zúčastněné je zřejmé, že se natahovala pro telefon v úmyslu zmocnit se jej zpět, nikoli že by se snažila jakkoli žalobkyni ublížit; pouze se bránila ranám, které vůči ní směřovala žalobkyně, dále sama aktivně nečila nic, čím by prokazatelně chtěla žalobkyni ublížit. Krajský soud dále doplnil, že zapnutí nahrávacího zařízení nelze samo o sobě kvalifikovat jako přestupek; osoba zúčastněná navíc chtěla případnou nahrávku využít k prokázání tvrzení o slovních útocích, které proti ní měla žalobkyně vznášet.

II. Kasační stížnost žalobkyně, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

Kasační stížnost

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Je přesvědčena o tom, že žalobní důvod spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí byl v žalobě vymezen dostatečně určitě, a tedy splňuje podmínky pro projednání soudem. Z žaloby je zcela zřejmé, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a konkrétně nevypořádal se žádnými námitkami, které byly uvedeny v odvolání a doplnění odvolání. Pokud se odvolací orgán s obsahem odvolání vůbec nevypořádá, nelze po stěžovatelce požadovat, aby opětovně citovala své mnohostránkové odvolání, zvláště když na odvolání a jeho doplnění odkázala. Jestliže tato podání byla učiněna součástí žaloby, byl zcela konkrétně určen obsah žalobního bodu; je proto zcela dostačující, pokud ze žaloby vyplývá, že se žalovaný řádně nevypořádal s žádnou odvolací námitkou. Navíc ve vyjádření, které je nutno považovat za součást tvrzení stěžovatelky v řízení před krajským soudem, jsou výslovně konstatovány konkrétní námitky, se kterými se žalovaný zejména nevypořádal. Krajský soud se pouze snažil svým postupem vyhnout tomu, aby se přezkoumatelností napadeného rozhodnutí vůbec zabýval.

[9] Dále nesouhlasí stěžovatelka s názorem krajského soudu, že nespécifikovala, které listinné důkazy nebyly v rámci ústních jednání provedeny, a že její námitka spočívala pouze v obecném konstatování o porušení procesních ustanovení správním orgánem; již z odvolání, jeho doplnění a následné žaloby totiž plyne, že nebyly provedeny listinné důkazy, které byly k důkazu navrženy, a jež byly obsahem správního spisu, přičemž je zřejmé, že nebyly řádně provedeny vůbec žádné listinné důkazy. Neztotožňuje se s názorem krajského soudu, že přestože se správní orgán dopustil pochybení (když neprovedl řádně listinné důkazy ani při ústním jednání, ani záznamem do protokolu), je v předmětném řízení dostatečným, že tyto listinné důkazy jsou součástí správního spisu a zároveň bylo účastníkům řízení umožněno se s nimi seznámit. Zvláště v tomto konkrétním případě je nutno trvat na dodržení zásady ústnosti přestupkového jednání, protože postup prvostupňového správního orgánu a odůvodnění jeho rozhodnutí ohledně listinných důkazů jsou matoucí a nejasné. Není proto důvod, aby k návrhu stěžovatelky nebylo trváno na provedení daných listin způsobem předpokládaným zákonem, když ve věci proběhlo dostatečné množství ústních jednání (celkem 4 jednání), na kterých správní orgán mohl a měl

pokračování

listinné důkazy provést; z postupu prvostupňového správního orgánu navíc není vůbec zřejmé, jaké listinné důkazy byly za podklady pro jeho rozhodnutí skutečně považovány a z jakých listinných důkazů obsažených ve spise vycházel. Stěžovatelka nesouhlasí ani s tím, že v přestupkovém řízení lze porušení procesních předpisů o provedení listinných důkazů (tedy pokud listinné důkazy nejsou provedeny na ústním jednání ani záznamem do protokolu) zhojit takovým postupem, kdy je obviněnému umožněno v souladu s § 36 odst. 2 správního řádu seznámit se s podklady pro rozhodnutí včetně listinných důkazů, které jsou obsaženy ve spise. I kdyby však byl tento závěr obecně správným, je třeba posuzovat v každém případě zvlášť, zdali neprovedení listinných důkazů zákonem předepsaným způsobem lze tímto postupem skutečně zhojit. V této konkrétní věci tomu tak být nemohlo, neboť bylo zmatečné a nejasné, jaké listinné doklady se vůbec obsahem správního spisu staly a slouží jako podklady pro rozhodnutí (a proč) a naopak které listinné důkazy jako podklady pro rozhodnutí brány v potaz nebyly.

[10] Brojí taktéž proti závěru ohledně přípustnosti důkazu kamerovým a zvukovým záznamem. Krajský soud dovodil konkludentní souhlas stěžovatelky s pořízením kamerového záznamu; ten však není podložen obsahem správního spisu, neboť je sporné, zdali předmětný dopis Úřadu je vůbec podkladem pro prvostupňové správní rozhodnutí, když je na něj sice odkazováno, ale rozhodnutí jej jako podklad neuvádí. Navíc není pravdivý závěr, že z daného přípisu vyplývá, že místo střežené kamerovým systémem bylo řádně označeno; taktéž nebylo Úřadu nijak doloženo pořizování záznamu příslušnou kamerou. Z dopisu stěžovatelky adresovaného Úřadu naopak plyne, že s pořizováním záznamů nikdy nesouhlasila a ohrazovala se proti němu; nedala tedy žádný (a to ani konkludentní) souhlas s tím, aby byla ze strany zúčastněné osoby nahrávána. Významná je také skutečnost, že kamery instalované zúčastněnou osobou snímaly krom pozemku ve vlastnictví zúčastněné osoby též podstatnou část pozemků parc. č. X a X (které jsou ve vlastnictví manželů K.), což plyne z přílohy č. 5 k vyjádření stěžovatelky z 3. 6. 2016; kamera tak snímala a nahrávala (bez souhlasu vlastníka) i cizí pozemek, když podstatná část konfliktu se odehrála zcela mimo pozemek zúčastněné osoby. Na cizím pozemku jsou též schody, na které odložila zúčastněná osoba nahrávající mobilní telefon.

[11] Stěžovatelka se neztotožňuje ani s názorem krajského soudu, že po provedení testu proporcionality bylo možno (v rozporu se zákonem pořízené) audio a video záznamy použít ve správním řízení jako důkaz. Nesprávně totiž shledal prokázaným, že účelem pořizování audionahrávek bylo zachycení případného protiprávního jednání stěžovatelky, kterého se údajně měla proti osobě zúčastněné dopouštět, nikoliv primárně pořizování záznamů její osobnosti. Krajský soud vyšel pouze z tvrzení zúčastněné osoby; dle stěžovatelky však záměrem zúčastněné osoby nikdy nebyla obrana proti jejímu případnému protiprávnímu jednání, ale snaha o její neustálé sledování a nahrávání vedoucí k psychickému deptání a vyprovokování k nějakému protiprávnímu činu. Stěžovatelka považuje za nepochybné, že celý konflikt byl vyvolán jednáním osoby zúčastněné; kdyby ji tato nelegálně nenahrávala na mobilní telefon, k žádnému sporu by nedošlo. Osoba zúčastněná pořizovala audiozáznam stěžovatelky na svůj mobilní telefon při absenci zákonného titulu, čímž porušovala § 86 občanského zákoníku; v té době totiž nebyl rozumný důvod očekávat, že nastane nějaká konfliktní situace. Neoprávněné pořizování audiozáznamu přitom nebylo pouhým výjimečným excesem, ale pokračováním dlouhodobého stavu; stěžovatelka obsáhle uvádí, jaké důkazy včetně listin založených ve správním spise svědčí o jejím soustavném a bezdůvodném nahrávání ze strany zúčastněné osoby, přičemž taktéž dovozuje její nedůvěryhodnost z důvodu opakovaného záměrného uvádění nepravdivých informací. Krajský soud tedy nesprávně považoval za prokázané, že nahrávání stěžovatelky ze strany zúčastněné osoby sledovalo legitimní cíl (zachycení případného protiprávního jednání stěžovatelky), tento závěr přitom učinil pouze na základě nepravdivých tvrzení zúčastněné osoby. V emocích učiněné ohnání se po zúčastněné osobě rolí papíru (kterým mimochodem tato nebyla vůbec zasažena) bylo ze strany stěžovatelky možná nerozumným, avšak lidsky pochopitelným

jednáním člověka, který byl vystaven dlouhodobému psychickému nátlaku ze strany blízkého člověka. Rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu však dávají občanům zcela jasný signál, že nevdají skryté neoprávněné nahrávání osob a další provokace, nýbrž pouze neuvážená reakce na takové jednání; tento přístup ovšem dle názoru stěžovatelky není v souladu s veřejným zájmem a demokratickým právním řádem.

[12] Nesouhlasí dále s posouzením krajského soudu, že nevedla jediný konkrétní příklad, kdy mělo k nesprávnému hodnocení důkazů dojít; v žalobě namítala vadné vyhodnocení situace, že neoprávněně sebrala mobilní telefon zúčastněné osoby, protože tato měla právo ji atakovat, aby jej získala zpět. Stěžovatelka ovšem byla oprávněna podle § 14 občanského zákoníku sama bránit své právo na ochranu osobnosti a nezákonnému nahrávání ze strany zúčastněné osoby zabránit; její jednání tedy bylo v souladu s právem. Je nesprávný také závěr správních orgánů, že stěžovatelka nechtěla zúčastněné osobě mobilní telefon za žádnou cenu vydat; chtěla pouze vypnout nahrávání a následně jej předat zpět, k čemuž však nedostala žádnou příležitost. Zúčastněná osoba sice měla právo, aby se mobilní telefon dostal zpět do jejího držení, avšak nemohla tak učinit užitím násilí, ke kterému přistoupila okamžitě a bez jakéhokoliv varování či předchozí výzvy k vrácení telefonu. Jelikož jednání stěžovatelky (při kterém se snažila neoprávněně nahrávání vypnout) nemohlo být považováno za útok, neboť nesplňovalo podmínku protiprávnosti, není proti tomuto jednání přípustná ani nutná obrana, a zúčastněná osoba se tedy nemohla vrácení mobilu domáhat použitím násilí. Nebyla taktéž prokázána nebezpečnost máchání rolí smotaných papírových pytlů. Krajský soud se dále vůbec nezabýval tím, zdali jednáním stěžovatelky byla naplněna materiální stránka přestupku, tedy zejména nebylo vysvětleno, proč toto jednání dosahuje společenské škodlivosti požadované intenzity. Dle prvostupňového správního orgánu by totiž předmětný skutek mezi osobami cizími nebyl nijak závažným a nebyl by zřejmě vůbec přestupkem; není však nijak zdůvodněno, proč by takovéto jednání mělo být přestupkem mezi osobami blízkými.

[13] Za nesprávné považuje též posouzení viny osoby zúčastněné; má za prokázané, že neprodleně poté, co zvedla ze země nahrávající mobilní telefon, ji osoba zúčastněná fyzicky napadla, neboť i silné držení je nutno považovat za fyzický atak. Z kamerového záznamu navíc vyplývá nejenom silné držení stěžovatelky, ale i kroucení její ruky; dle lékařské zprávy o ambulantním vyšetření stěžovatelky z 3. 3. 2017 ve FN v Motole pak měla stěžovatelka též otok tváře (nikoliv pouze mírné odřetí), a to ještě cca 6 hodin po incidentu. Ačkoliv krajský soud aktivně fyzické atakování stěžovatelky ze strany osoby zúčastněné negoval, nijak již nevysvětlil, jak mohlo dojít k jejímu fyzickému zranění ve tváři; z důkazů je však nepochybné, že po konfliktu byla zraněna pouze stěžovatelka. Neoprávněné, bezdůvodné a opakované nahrávání je pak porušováním jejích osobnostních práv, které právní řád nepřipouští; jedná se o natolik výrazný zásah a závažné porušení občanského soužití, že se může jednat o přestupek. Ospravedlnit neoprávněné nahrávání nelze ani argumentem krajského soudu, že osoba zúčastněná stěžovatelku nijak slovně neprovokovala a na telefon neupozorňovala; ani skutečnost, že nebylo ze strany zúčastněné osoby sdělováno, k čemu nahrávka má sloužit, její pořizování nijak nelegalizuje.

Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že převážná část stížních námitek je pouze opakováním námitek uvedených již v doplnění odvolání či v žalobě; navíc jde o líčení událostí z pohledu stěžovatelky, nikoliv o konkrétní tvrzení napadající právní závěry krajského soudu. Ten i správní orgány se s námitkou nepřezkoumatelnosti vypořádaly, stejně tak byly konstatovány důkazy provedené v řízení. Podle názoru žalovaného postačí k vypořádání se s obecnými námitkami stěžovatelky souhrnné vyjádření, k líčení událostí z jejího pohledu

pokračování

se totiž žalovaný nemá povinnost vyjadřovat. Z protokolu z ústního jednání ze dne 16. 5. 2017 pak vyplývá, že zástupce stěžovatelky po výslovném poučení prvostupňovým správním orgánem prohlásil, že nemá jiné návrhy na dokazování než ty, které obsahuje spis; jedinou listinou je přitom oznámení Policie České republiky o přestupku, s nímž byla stěžovatelka seznámena při ústním jednání dne 12. 10. 2016. Ohledně kamerového záznamu poukázal žalovaný na skutečnost, že zástupce stěžovatelky i ona sama výslovně souhlasili s jeho provedením a učinili jej nesporným; nynější námitka o jeho nezákonnosti je proto v rozporu s jejich jednáním v řízení o přestupku. V prvostupňovém správním rozhodnutí jsou konstatovány důkazy, ze kterých správní orgán vycházel, jsou zde uvedeny úvahy a hodnocení provedených důkazů a závěry z nich vyplývající; žalovaný má proto za to, že jde o zjištěný stav věci, který nevzbuzuje pochybnosti a byl dostatečný pro vydání rozhodnutí.

[15] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[17] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil napadený rozsudek z hlediska namítané nepřezkoumatelnosti, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze zpravidla vážit důvodnost konkrétních kasačních námitek. K pojmu nepřezkoumatelnosti odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245). Stěžovatelka tvrdí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud se dle ní měl věcně zabývat a vypořádat s její žalobní námitkou ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, protože ta byla odkazem na odvolání a doplnění odvolání formulována dostatečně určitě. Nejvyšší správní soud při posouzení této námitek vycházel ze své dřívější judikatury, když v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, rozlišil mezi existencí žalobního bodu jakožto náležitostí žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. na straně jedné [tj. podmínkou řízení, jejíž nedostatek je neodstranitelnou vadou podání dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a na druhé straně dostatečnou specifikací žalobního bodu jakožto podmínkou projednatelnosti žaloby (či tohoto bodu), přičemž nároky na bezvadné obsahové vymezení žalobních bodů vymezil rozšířený senát již v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58. V rozsudku ze dne 6. 10. 2015, 6 Afs 9/2015 - 31, pak shrnul, že „nároky na projednatelnost žalobních bodů jsou tedy striktnější než nároky na pouhé uvedení žalobních bodů“. Konkrétně co se týče formulace žalobního bodu použitím pouhého odkazu na odvolací námitku jakožto tvrzenou součást žaloby, uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 12. 2006, č. j. 2 Afs 26/2005 – 114, že „lze odkázat i na ustálenou judikaturu k § 249 odst. 2 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002. Např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 8. 1997, sp. zn. 6 A 40/96 stojí, že požadavek rozsahu napadení rozhodnutí správního orgánu

ve správní žalobě není splněn pouhým odkazem na námitky uplatňované ve správním řízení odvolacím, již proto, že tyto námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (I. stupně), než které je předmětem přezkoumání soudem; v rozsudku téhož soudu ze dne 17. 2. 1995, č. j. 6A 15/94 - 39 pak stojí, že žaloba, která odkazuje na důvody opravného prostředku, který žalobce podal v řízení před správním orgánem, nevyhovuje požadavkům ust. § 49 odst. 2 o. s. ř.; žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti naříkaného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu.“ Dále pak v rozsudku ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22, dospěl k závěru, že „*žalobní body byl přitom žalobce povinen vymezit přímo v žalobě, povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti nelze nabravit obecným odkazem na argumenty uplatněné v podáních činěných v předcházejícím řízení před správními orgány.*“ Stejně tak v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 117/2011 – 223, aproboval jako správný názor městského soudu, „*proč se zabýval toliko námitkami uvedenými v žalobě a proč nemohl přiblížit k tomu, že stěžovatel učinil součástí předmětného žalobního návrhu též odvolání a další podání z předchozího správního a soudního řízení. Městský soud konstatoval, že žalobce nemůže v žalobě jen odkázat např. na podané odvolání, ale musí uvést, proč považuje způsob, jakým se odvolací orgán s odvolacími námitkami vyrovnal, za nedostatečný.*“ V rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013 – 36, pak konstatoval, že „*dle ustálené judikatury je třeba žalobní body výslovně formulovat v žalobě. Vychází se z toho, že soudní řízení není pokračováním správního řízení, nýbrž zcela samostatným typem přezkumného řízení. Pokud však žalobce v žalobě odkáže na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely řízení o žalobě žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005 – 79). Takto však stěžovatelka nepostupovala, neboť neoznačila, na kterou konkrétní část argumentace uvedené v odvolání odkazuje, nýbrž pouze povšechně uvedla, že námitky proti rozhodnutím žalovaného se sbodují s odvolacími námitkami. Takovýto odkaz nesměruje k určité, jednoznačně individualizované a nezaměnitelné argumentaci, nýbrž jím stěžovatelka po krajském soudu žádá, aby de facto znovu posoudil odvolání proti platebním výměrům správce daně. Uvedený přístup k formulaci žalobních bodů ovšem zcela ignoruje skutečnost, že soudní řízení správní není pokračováním řízení správního (daňového). Je však třeba dodat, že ačkoliv odkaz na odvolací námitky nelze považovat v tomto případě za řádné uplatnění žalobních bodů, stěžovatelka neutrpěla v řízení z tohoto důvodu žádnou újmu. V žalobě totiž zformulovala žalobní body, které obsahově odpovídají odvolacím námitkám a jimiž se krajský soud zabýval, resp. byl povinen.*“ Nejvyšší správní soud v projednávaném případě zjistil, že stěžovatelka námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formulovala v bodě II. 1) žaloby; brojila v ní přitom obecně proti skutečnosti, že se žalovaný vůbec nezabýval (žádnými) odvolacími námitkami, aniž by specifikovala, jaké konkrétní argumenty nebyly žalovaným výslovně ani v souvislostech napadeného rozhodnutí vypořádány; dále pak v tomto bodě citovala soudní judikaturu k otázce přezkoumatelnosti a uvedla shrnutí své obecné námitky. Takto pojatý žalobní bod ovšem není nahlíženo výše citovanou judikaturou dostatečně určitý; na podání učiněná v rámci odvolacího řízení (odvolání a doplnění odvolání) navíc odkázala nikoliv v předmětném bodě, ale teprve až v rámci námitky II. 2.c), aniž by však alespoň výslovně označila konkrétní námitky nebo jejich jednotlivé pasáže, které by považovala za nevypořádané (učinila tak příkladným výčtem až v rámci své repliky k vyjádření žalovaného, jímž však nerozšiřovala předmětný žalobní bod, nýbrž pouze reagovala na argumenty žalovaného). Nejvyšší správní soud reflektuje specifickou danou věcí tkvící v přesvědčení stěžovatelky o neposouzení všech jejích odvolacích námitek, pročez nepovažovala za nezbytné svou právní argumentaci uvedenou v odvolání pro potřeby žaloby jakkoli dále modifikovat (když ji nemohla přizpůsobit posouzení žalovaného, neboť to v napadeném rozhodnutí absentovalo); ani tato okolnost však stěžovatelku nezbavuje povinnosti v žalobě alespoň výslovně, jednoznačně a konkrétně uvést, přesně, které námitky, a v jakém rozsahu, považuje za nevypořádané, byť za takovéto situace by samozřejmě nebylo nezbytné znova opakovat veškerou argumentaci a lpět tak na čistě formalistické povinnosti „okopírování“ rozhodných pasáží; krajský soud tedy vyhodnotil tento žalobní bod jako neprojednatelný správně. Řešená věc je pak v tomto ohledu totožná s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013 – 36, kde zdejší soud

pokračování

v obdobné situaci konstatoval nezpůsobení žádné újmy, když stěžovatelka mimo námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v žalobě uvedla též další žalobní body, které obsahově odpovídaly odvolacím námitkám, přičemž tyto krajský soud řádně vypořádal; stejně tomu je i v nyní projednávaném případě, kdy navíc stěžovatelka ani netvrdí, že by meritorní posouzení jejích námitek ze strany krajského soudu mělo být nepřezkoumatelné, byť napadá jeho nesprávnost. Nejvyšší správní soud pro výše uvedené shledal tuto kasační námitku nedůvodnou.

[20] S ohledem na rozsáhlost kasační stížnosti a v ní se několikrát opakující a vzájemně prolínající argumenty a tvrzení odkazuje Nejvyšší správní soud na judikaturu Ústavního soudu k vypořádávání vznesených námitek soudem; dle nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, platí, že „*nereaguje-li soud na určitou argumentaci žalobce, ovšem jinak je zřejmé, jak s danou námitkou ve výsledku naložil, neznamená tento drobný procesní nedostatek nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Podle Ústavního soudu totiž není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“, v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, pak uvedl, že „*povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu neznamená, že na každý argument strany musí být v odůvodnění rozhodnutí podrobně reagováno.*“

[21] Stěžovatelka dále brojí proti posouzení krajského soudu, že přestože se správní orgán dopustil pochybení, když listinné důkazy řádně neprovedl, a to při ústním jednání nebo záznamem do protokolu, pak postačuje, že tyto listinné důkazy jsou součástí správního spisu a zároveň bylo účastníkům řízení umožněno se s nimi seznámit. Nejvyšší správní soud se s tímto právním názorem krajského soudu ztotožňuje, neboť je v souladu s jeho dřívější judikaturou, od níž se v projednávaném případě nemá důvod odchýlit. V rozsudku ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 121/2014 – 35, uvedl, že „*způsobem, jak provádět dokazování listinou v průběhu správního řízení podle citovaného ustanovení (§ 53 odst. 6, věty první správního řádu), se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz například rozsudky ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, a ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25). Společným znakem všech posuzovaných případů bylo zjištění, že správní orgány prováděly dokazování listinou mimo ústní jednání tak, že listinu jednoduše vložily do spisu, jež byla součástí po celou dobu správního řízení, aniž by byl o provedení důkazu listinou vyhotoven úřední záznam či protokol. Nejvyšší správní soud na tuto problematiku nablížel optikou možného zásahu do procesních práv účastníka řízení, kdy v centru jeho pozornosti stála otázka, zda měl účastník možnost se s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, a nikoliv otázka, zda byl ryze formálně dodržen postup stanovený správním řádem ve výše citovaných ustanoveních. Dospěl přitom k závěru, že pokud (1) správní orgán založí listinu do spisu dle § 17 správního řádu a (2) účastník řízení má možnost se s touto listinou seznámit při nablížení do spisu postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu, lze dokazování provádět i tím, že listina byla pouze vložena do spisu. I v nyní posuzované věci zdejší soud neshledává důvod se od dosavadní judikatury odklonit. Je totiž nutné odmítnout cestu ryzeho formalismu v případě, kdy veškeré listinné podklady (o něž se správní rozhodnutí opírá) byly součástí správního spisu a účastník řízení (stěžovatel) se s nimi před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámil (viz čl. 76 a 77 správního spisu), tudíž mu prokazatelně bylo známo, z jakých podkladů může při vydání rozhodnutí správní orgán vycházet. Požadovat, aby správní orgán i za tohoto stavu věci před vydáním rozhodnutí vyhotovil úřední záznamu či protokol o tom, že listina byla přečtena, by fakticky ztrácelo smysl*“ (zcela shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 9 As 380/2017 – 46). V rozsudku ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016 – 30, Nejvyšší správní soud připustil, že „*vadou řízení nicméně je, že správní orgán prvního stupně o provedení důkazu nese-psal protokol (§ 53 odst. 6 a § 18 odst. 1 správního řádu). Aby tato vada řízení mohla být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, musela by mít potenciálně vliv na jeho zákonnost [srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS, č. j. 1 As 157/2012 – 40, konkrétně k vadě řízení spočívající v absenci protokolu*

o provedení důkazu listinou rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40].“ V rozsudku ze dne 15. 11. 2017, č. j. 1 Afs 205/2017 – 65, Nejvyšší správní soud zopakoval, že „v případě listin, jež zůstávají součástí spisu po celou dobu řízení, by bylo trvání na aplikaci § 53 odst. 6 s. ř. nepřijatým formalismem“, doplnil přitom, že „tento názor podporuje i právní teorie, JUDr. Vedral v komentáři ke správnímu řádu“ a uzavřel, že „ačkoliv tedy správní orgán nepostupoval dle formální procedury, stěžovatelova procesní práva nebyla tímto nijak omezena“. V rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2 As 124/2018 – 61, pak ještě poukázal na „závěr poradního sboru Ministerstva vnitra ke správnímu řádu č. 72 ze dne 15. 12. 2008, kde se sice uvádí, že každý listinný důkaz je třeba řádně provést, upozorňuje však, že podle rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 42/2007 ze dne 7. 9. 2008 se případná absence protokolu v případě, že listiny, kterými byl prováděn důkaz, jsou součástí správního spisu, nedá považovat za vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí“. V projednávaném případě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že krajský soud zcela správně v neprovedení listinných důkazů ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu (na ústním jednání, případně záznamem do protokolu) shledal pochybení prvostupňového správního orgánu, které však nebylo vadou mající vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť tento procesní nedostatek byl ve shodě s výše citovanou judikaturou zhojen skutečností, že všechny řádně neprovedené listiny byly součástí správního spisu, s nímž se měla stěžovatelka možnost před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí seznámit; z protokolu o ústním projednávání přestupku ze dne 16. 5. 2017, č. j. KPP/2496/2016-11-49, totiž plyne, že „obvinění i právní zástupci byli ve smyslu § 36 odst. 3 spr. ř. seznámeni s podklady pro rozhodnutí. Návrhy na dokazování nevznáší“, dále je zaznamenáno prohlášení, že „právní zástupce obviněné K. uvádí, že jiné návrhy na dokazování, než ty, které obsahuje spis, nemá“, z čehož je zjevné, že byl s jeho obsahem seznámen. Nejvyššímu správnímu soudu proto není zjevné, v čem konkrétně by mělo spočívat dotčení jejich práv tím, že správní orgán příslušné podklady pro rozhodnutí sice formálně dle díkce správního řádu neprovedl jako důkaz listinou, když ale s těmito listinami měla materiálně možnost se seznámit před vydáním rozhodnutí. Jestliže stěžovatelka tvrdí, že z prvostupňového správního rozhodnutí není zjevné, z jakých podkladů správní orgán vyšel, pročez nelze za dostatečné považovat zhojení této vady seznámením se s předmětnými listinami dle § 36 odst. 3 správního řádu, pak k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že by se v případě takového pochybení mohlo jednat o nedostatek odůvodnění, nikoliv však dokazování; tato argumentace proto není v nyní řešené otázce relevantní. Nadto dodává, že stěžejní důkazy, totiž videozáznam z kamery a audiozáznam z mobilního telefonu, byly při předmětném ústním jednání řádně provedeny jejich přehráním. Právní názor krajského soudu je proto správný a souladný s dosavadní judikaturou, pročez je kasační námitka nedůvodná.

[22] Co se týče námitky směřující právě proti tvrzené nesrozumitelnosti prvostupňového správního rozhodnutí ohledně toho, jaké listinné důkazy pro něj byly za podklady skutečně považovány a z jakých důkazů obsažených ve spise správní orgán vycházel, Nejvyšší správní soud konstatuje, že prvostupňové správní rozhodnutí je v tomto ohledu dostatečně určité, byť nikoliv bezchybné; na str. 4 uvádí, že „jako podklady pro rozhodnutí komisi posloužily jednak výše vedené výpovědi účastníků řízení (obviněné K., obviněné V.) a svědků (svědkyně K., svědka P.), dále pak oznámení PČR ze dne 4. 3. 2016, č. j. KRPS-77814-1/PŘ-2016-011621, a dále zejména kamerový záznam pořizovaný kamerou umístěnou na domě obviněné V. čp. X a částečně i zvukový záznam pořizovaný na MT obviněné V.“. Je pravdou, že tento výčet není taxativní, neboť v odůvodnění rozhodnutí vycházel prvostupňový správní orgán i z dalších důkazů, které ve výše uvedeném výčtu výslovně neuvedl, vždy však jasně vyslovil, z kterého důkazního prostředku zjistil kterou skutečnost a jakým způsobem ji vyhodnotil; tímto přístupem dále zjevně založil své rozhodnutí ještě na vyjádření Úřadu ze dne 3. 3. 2016 a lékařské zprávě FN Motol ze dne 3. 3. 2016. Jakkoli by bylo pro přehlednost a srozumitelnost správního rozhodnutí samozřejmě ideální, aby i tyto listiny byly správním orgánem výslovně uvedeny též již v přehledu podkladů rozhodnutí vyjmenovaných na začátku právního posouzení, absence této skutečnosti není vadou způsobující jeho nezákonnost;

pokračování

z rozhodnutí je totiž zjevné, že z nich prvostupňový správní orgán vycházel, i co z nich pojal za prokázané. Stěžovatelce je však třeba dát za pravdu v tom, že ve svém vyjádření se k obvinění z přestupku ze dne 3. 6. 2016 navrhla jako důkazy též zprávu doktorky MUDr. T. F., přípis stěžovatelky na Úřad, dopisy advokátů Mgr. Vladimíra Kyzlinka a Mgr. Václava Linharta a potvrzení o pracovní neschopnosti ze dne 26. 2. 2016; z těchto podkladů prvostupňový správní orgán zjevně nevycházel, přičemž ovšem výslovně neuvedl, že a proč tak neučinil. Nejvyšší správní soud konstatuje, že takovýto postup je pochybením správního orgánu, neboť ten měl povinnost v rozhodnutí zdůvodnit, proč se danými listinami nezabýval. Ani v tomto případě se však nejedná o vadu způsobující nezákonnost prvostupňového správního rozhodnutí; z jeho kontextu je totiž seznatelné, že správní orgán považoval na základě výše uvedených důkazů skutkový stav za dostatečně zjištěný, pročez dalším důkazním návrhům (jimiž měly být dále prokazovány již zjištěné či v projednávané věci okrajové otázky) nevyhověl. Ostatně judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu připouští, že opomenutý důkaz, jakkoli jde o vadu řízení, nemusí vždy znamenat porušení základních práv účastníků řízení, případně nepřezkoumatelnost rozhodnutí (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06, a usnesení ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07, ve kterých dovodil jisté implicitní odůvodnění toho, proč nebyl důkaz proveden, ačkoli to nebylo ve zkoumaných rozhodnutích výslovně uvedeno; dále pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007 – 100). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že tato dílčí procesní pochybení prvostupňového správního orgánu nebyla důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí žalovaným; nepochybil proto ani krajský soud, pakliže tak sám neučinil. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[23] Ve vztahu k přípustnosti kamerového záznamu stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že její konkludentní souhlas s pořízením záznamu není podložen obsahem správního spisu, neboť je sporné, zdali předmětný dopis Úřadu je vůbec podkladem prvostupňového správního rozhodnutí; k tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené, kde již dospěl k závěru, že z přípisu Úřadu ze dne 3. 3. 2016, č. j. UOOU-02853/16-2, prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí zjevně vycházel, navíc je podstatné, že je součástí správního spisu, který byl předložen krajskému soudu, tudíž z něj mohl dovodit další skutečnosti. Jestliže stěžovatelka brojí proti závěru, že z předmětného přípisu neplyne, že by místo střežené kamerovým systémem bylo řádně označeno, pak je v tomto třeba s ní souhlasit; nic takového se z dané listiny nepodává, pročez není zřejmé, jak krajský soud k tomuto závěru dospěl. Informaci o řádném označení monitorovaného prostoru příslušnou informační cedulkou pouze tvrdila v přestupkovém řízení zúčastněná osoba; správní spis však neobsahuje důkazní prostředek, který by tuto skutečnost prokazoval. Nejvyšší správní soud však argumentaci krajského soudu ohledně konkludentního souhlasu jako takovou neodmítá, pouze jeho zdůvodnění koriguje. Z předmětného přípisu je zjevné, že stěžovatelka již nejpozději dne 1. 3. 2016 (kdy Úřadu odeslala dopis se svou stížností) věděla o daném kamerovém zařízení i o prostoru, který monitoruje; kamerová nahrávka provedená jako důkaz v přestupkovém řízení přitom byla pořízena dne 3. 3. 2016, je tedy data pozdějšího, než byl Úřadu doručen uvedený dopis; lze proto usoudit, že v době řešeného incidentu byla stěžovatelka fakticky seznámena s tím, že prostor pozemku zúčastněné osoby je nahráván, a svým vstupem na něj skutečně konkludentně souhlasila s pořízením tohoto záznamu v rozsahu, v jakém zabíral pozemek zúčastněné osoby; nic totiž stěžovatelku nenutilo k tomu, aby na tento pozemek vůbec vstupovala. Na tu část obrazu kamerového záznamu, která monitoruje sousední pozemek parc. č. X a X ve vlastnictví manželů K., resp. společně užívanou příjezdovou cestu k vratům (přičemž není pravdou, že by se zde odehrávala většina konfliktu, byť u počáteční fáze konfliktu tomu tak skutečně bylo), ovšem skutečně již výše popsany konkludentní souhlas stěžovatelky dopadat nemůže, neboť zúčastněná osoba nebyla vůbec oprávněna pořizovat obrazový záznam těchto prostor. V této dílčí (nezákonné) části kamerového záznamu se však uplatní test proporcionality ohledně přípustnosti nezákonného důkazu, jímž

dochází k řešení střetu práva na ochranu soukromí a veřejným zájem na potrestání společensky nežádoucího jednání, který již byl učiněn ve vztahu k audiozáznamu z mobilního telefonu zúčastněné osoby. Navíc, jak plyne z přípisu Úřadu, jelikož se v dané věci jedná o monitorování obydlí ve smyslu § 7 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů, není inspektor Úřadu oprávněn ke vstupu a ověření zákonnosti pořizovaného záznamu, protože musí stěžovatelka svůj případný nesouhlas s monitorováním společné příjezdové cesty řešit pořadem soukromého práva. Nejvyšší správní soud nadto připomíná, že dle protokolu o ústním projednávání přestupku ze dne 12. 10. 2016, č. j. KPP/2496/2016-11-19, „*na otázku předsedy komise, zda záznam kamer na domě č. p. X považuje právní zástupce obviněné K. za důkaz, který je v tomto řízení možné použít, odpovídá, že ano, použití tohoto důkazu nebudeme zpochybňovat*“. Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že stěžovatelka původně v řízení před prvostupňovým správním orgánem s provedením důkazu kamerovým záznamem souhlasila; jestliže jej následně negovala námitkou nezákonnosti tohoto záznamu, pak byl tento výslovný souhlas nahrazen zčásti konkludentním souhlasem s nahráváním (když vstoupila na pozemek snímáný kamerou zúčastněné osoby, o níž prokazatelně věděla již před pořízením inkriminovaného záznamu), příp. přípustnost provedení takového důkazu plyne z provedeného testu proporcionality (o čemž bude pojednáno níže). Krajský soud tedy danou žalobní námitku vypořádal nepřesnou argumentací, přičemž však dospěl ke správnému závěru ohledně jejího posouzení. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[24] Stěžovatelka dále zpochybňuje provedení test proporcionality ohledně přípustnosti nezákonně pořízených záznamů v přestupkovém řízení; Nejvyšší správní soud přitom předně odkazuje na své dřívější závěry, z nichž vycházel taktéž krajský soud v napadeném rozsudku, když v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 - 68, konstatoval, že „*v případech, kdy mezi pořizovatelem obrazového záznamu a subjektem, který je na něm zaznamenán, existuje horizontální vztah, nemusí ani případně porušení právních předpisů chránících osobnostní práva dotčeného subjektu vždy nutně znamenat nepoužitelnost tohoto důkazního prostředku jako důkazu. V těchto případech bude nutné provést test proporcionality, kdy na straně jedné bude uvažováno o legitimitě cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo, na straně druhé musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to vždy přísně individuálně. Jde tak nejen o posouzení konfliktu jednoho ze základních práv garantovaných Listinou, tedy práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1), a zájmu společnosti na ochraně před deliktním jednáním a na tom, aby tato jednání byla odhalena a potrestána, ale především o konfrontaci práva na (zjednodušeně řečeno) ochranu soukromí zaznamenané osoby s taktéž ústavně zaručenými právy (zejména v čl. 7 odst. 1 čl. 10 Listiny) osoby, která záznam pořídila (například pro potřeby případně uplatňovaného nároku na náhradu škody způsobené protiprávním jednáním)*“. Citoval v něm taktéž závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 24. 2. 1998, ve věci Botta proti Itálii, a uvedl dále, že „*zájem na odhalení a potrestání společensky nežádoucího chování tedy nemůže a priori převážet nad ústavně zaručeným právem na nedotknutelnost soukromí osoby či obecně její integrity. Kromě samotné závažnosti protisociálního jednání, stran kterého je řízení vedeno, je tak vždy (a především) nutno uvážit, jaký byl důvod pro pořízení kamerového záznamu soukromou osobou, tedy sledovala-li jím legitimní, obecně právem aprobovaný cíl, či naopak jeho účelem bylo například neoprávněně zasahovat do práv jiného (zejména narušování soukromí). Směřoval-li například k ochraně majetku pořizovatele, je nutno uvážit, zda pořízení kamerového záznamu bylo jediným možným způsobem k dosažení tohoto cíle, či zda se nabízely i jiné možnosti, méně zasahující do právní sféry jiných osob. Dle okolností věci tak lze uvažovat o intenzivně potřeby provádění kamerového monitoringu se záznamem (například předchozí ataky na majetek pořizovatele), způsobu pořízení záznamu (například, byly-li kamery snímající veřejně přístupná místa ukryté, či naopak viditelné a prostor opatřen odpovídajícím upozorněním, zda se jednalo o záznam provedený náhodně či jednalo-li se o cílený monitoring konkrétní osoby), okolnostech, za nichž došlo k záznamu [místo, čas a očekávání třetích osob s tím spojená z hlediska předpokládané míry soukromí (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. II. ÚS 2806/08, č. 15/2010 Sb. ÚS)], či o následném účelu použití takového záznamu (zda nedošlo ke zneužití deklarovaného legálního cíle prováděného kamerového monitoringu k jiným účelům) apod.*“ Stěžovatelka namítá, že prvostupňovým správním orgánem učiněný test proporcionality, aprobovaný krajským soudem, vychází z předpokladu, že účelem pořizování

pokračování

audionahrávky bylo zachycení jejího případného protiprávního jednání vůči zúčastněné osobě, nikoliv pořizování záznamů její osobnosti; s tím však nesouhlasí, neboť počátek celého konfliktu spatřuje v cílené provokaci zúčastněné osoby spočívající právě v zapnutí předmětného nahrávacího zařízení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se ztotožňuje se závěry prvostupňového správního orgánu, které dále doplnil krajský soud (odst. 44 – 47 napadeného rozsudku), že žádný z provedených důkazů nesvědčí o tom, že by pořizování audionahrávky ze strany zúčastněné osoby mělo být adresnou, cílenou a předem zamýšlenou provokací stěžovatelky. Zcela zjevně dlouhodobě vyhrocené rodinné vztahy stěžovatelky a zúčastněné osoby mohou samy o sobě svým způsobem svědčit ve prospěch tvrzení každé z nich; z důvodů takto problematické vzájemné situace mohla jak zúčastněná osoba důvodně očekávat slovní či dokonce fyzické napadání ze strany stěžovatelky, stejně tak mohla mít za cíl vyprovokování stěžovatelky; výpovědi stěžovatelky a zúčastněné osoby k motivaci pro pořízení předmětného audiozáznamu se přitom značně liší a jsou založeny na jejich subjektivních tvrzeních. Nejvyšší správní soud proto může vycházet pouze ze skutečností, které jsou zjevné z provedeního dokazování a správního spisu. Pořízené nahrávky jsou fakticky jediným objektivním důkazem (na rozdíl od rozcházejících se výpovědí obviněných a svědků), který může prokázat skutkový děj daného konfliktu, neboť žádného jiného, méně do osobnostních práv zasahujícího, avšak dostatečně průkazného, důkazního prostředku nebylo možno využít. Zúčastněná osoba (krom zapnutí nahrávacího zařízení na svém mobilním telefonu a jeho odložení na schodech před vchodem do svého domu) nikterak vůči stěžovatelce nejednala, slovně či nonverbálně na stěžovatelku neútočila, neměla snahu se s ní vůbec začít bavit, natož dohadovat či ji napadat, stejně tak na záznam pořizující telefon ji nijak provokativně neupozorňovala; z výše uvedeného tedy nelze prokázat (jakkoli je o tom stěžovatelka vzhledem k vyhroceným vztahům možná sama přesvědčena), že by se ji zúčastněná osoba skutečně snažila vyprovokovat k protiprávnímu jednání. Dále je na místě podotknout, že zúčastněná osoba tento záznam následně nepoužila žádným jiným způsobem než k uplatnění svých práv, když jej navrhla jakožto důkazní prostředek v rámci přestupkového řízení; nezveřejnila jej širokému okruhu třetích osob (např. na sociálních sítích) či jím stěžovatelku nevydírала, tedy nenakládala s ním způsobem umocňujícím již proběhnuvší zásah do stěžovatelčiných osobnostních práv. Jestliže za této situace krajský soud shledal předmětný záznam jako přípustný důkaz, dle Nejvyššího správního soudu tak učinil v mezích výše citované judikatury a po pečlivém zvážení všech (velmi komplikovaných a vyhrocených) okolností daného případu; ztotožňuje se tedy se závěrem, že zájem na objasnění a potrestání společensky neakceptovatelného a protiprávního jednání převážil v daném případě nad zájmem na ochranu osobnosti stěžovatelky, neboť jediným pro ni nepříznivým důsledkem provedení daného důkazu bylo právě shledání její viny. Napadená rozhodnutí pak dle Nejvyššího správního soudu zcela jistě nedávají žádný obecný signál celé společnosti, že jakékoli neoprávněné nahrávání třetích osob je akceptovatelné; naopak tato rozhodnutí nikterak nezpochybňují nezákonnost nahrávání v případě chybějícího souhlasu monitorované osoby (pakliže se nejedná o případ některé ze zákonných výjimek akceptující jeho absenci) a pouze aplikují judikaturu, která za určitých striktně individuálně posouzených okolností umožňuje i nezákonně pořízený důkazní prostředek provést jakožto důkaz v rámci řízení před orgánem veřejné moci, je-li to shledáno proporcionální ve vztahu k zásahu do osobnostních práv zaznamenané osoby a zároveň nezbytné k ochraně práv pořizovatele takového záznamu. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[25] Dále stěžovatelka namítá vadné posouzení skutku spočívajícího v sebrání mobilního telefonu zúčastněné osoby, neboť tvrdí, že tak činila v rámci svépomocného odvracení neoprávněného zásahu do jejích práv. Jestliže však sama vyčítá zúčastněné osobě, že se nemohla pokoušet zmocnit se zpět svého mobilního telefonu bez jakéhokoliv varování či předchozí výzvy k jeho vrácení, pročez byla její reakce nepřiměřená, lze totéž tvrdit i o jednání samotné stěžovatelky. Ta totiž v okamžiku, kdy zjistila, že je její komunikace se zúčastněnou osobou

nahrávána na diktafon v mobilním zařízení, ji měla nejprve vyzvat, aby tohoto jednání zanechala, a poskytnout jí k tomu přiměřenou lhůtu (v řádu desítek vteřin), aby mobilní telefon sama ze země zvedla a mohla pořizování audiozáznamu ukončit, případně dát zřetelně najevo, že v něm hodlá pokračovat. Jestliže však stěžovatelka okamžitě a bezprostředně poté, co si nahrávacího zařízení všimla, se jej zmocnila (byť třeba jen za tvrzeným účelem vypnutí pořizovaného záznamu) a odmítala jej zúčastněné osobě dobrovolně vydat zpět, pak se jednalo o protiprávní jednání, které nelze považovat za oprávněný výkon svépomoci ve smyslu § 14 občanského zákoníku, neboť není naplněna základní podmínka, a to přiměřenost takového počínání. Stěžejní na celém incidentu pak dle krajského soudu, s čímž Nejvyšší správní soud zcela souhlasí, ovšem bylo jednání stěžovatelky až poté, co přestalo vzájemné přetahování obou žen o mobilní telefon, když se jejich potyčku pokusil ukončit partner stěžovatelky (svědek P.) a během jeho zásahu stěžovatelce v určité fázi tahanice upadl mobilní telefon na zem. Zúčastněná osoba se jej následně bez nějakého ataku vůči stěžovatelce snažila zvednout, ovšem ta se ji (byť neúspěšně) pokusila několikrát bezdůvodně a zákeřně udeřit tvrdým předmětem (rolí smotaných papírových pytlů) do hlavy; dále pak zúčastněnou osobu napadla ještě jednou, když na příjezdové cestě k domu manipulovala se vstupními vraty. Nelze proto, jak dovozuje stěžovatelka, shledat nepřetržitý řetězec kauzalit již od okamžiku položení nahrávajícího mobilního telefonu na schody domu (tvrzená příčina) až po fyzické napadení zúčastněné osoby rolí papírových pytlů, resp. pěstmi u brány dvora (tvrzený následek). Až do pádu telefonu na zem je možné uvažovat o tom, že obě účastnice incidentu se v sebeobraně snažily odvracet vzájemné fyzické ataky, když se o něj přetahovaly. Následující fyzické výpady stěžovatelky, jakkoli byly jistě důsledkem rozrušení z předchozích událostí, již ovšem nelze označit jinak než za úmyslné a přímo vedené útoky na zúčastněnou osobu se srozuměním, že jí může být způsobena zdravotní újma; v těchto případech totiž stěžovatelka na zúčastněnou osobu zaútočila již zjevně pouze ze vzteku, když neovládla své emoce vzrušené předchozím zápasem o mobilní telefon. Nejvyšší správní soud proto neakceptuje snahu stěžovatelky přenést těžiště celého případu pouze do počáteční fáze celého konfliktu a bagatelizovat tak své jednání po ztrátě držení mobilního telefonu; agresivní jednání, byť učiněné v afektu, ovšem není možné akceptovat. Nadto zdůrazňuje, že argumenty stěžovatelky by měly směřovat především k přezkoumání řádného zjištění skutkového stavu věci a jeho vyhodnocení s ohledem na posouzení její viny, nikoliv jednání osoby zúčastněné na řízení. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[26] Pokud stěžovatelka taktéž namítá, že nebyla řádně prokázána nebezpečnost máchání rolí smotaných papírových pytlů, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečně nepovažuje za nutné takový logický úsudek jakkoli dokazovat; je všeobecně známým a běžnou lidskou zkušeností očekávatelným následkem, že úder tvrdým tupým předmětem do oblasti hlavy může způsobit nezanedbatelné zranění, snaha o takový následek proto zcela jistě bude bez dalšího nebezpečným jednáním; výše uvedeným je zároveň (minimálně v kontextu všech okolností řešeného případu) též dostatečně naplněn i materiální znak přestupku. V rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017 – 36, Nejvyšší správní soud k otázce materiálních znaků přestupku uvedl, že „materiální znak přestupku je jeho společenská nebezpečnost, obrožení či porušení zájmu společnosti. Stupeň společenské nebezpečnosti je nutno posoudit u každého případu zvlášť, je dán konkrétními okolnostmi daného případu. Má-li být konkrétní jednání označeno jako přestupek, musí být naplněny zároveň jak materiální tak i formální znaky dotyčného přestupku. (...) V uvedeném rozsudku (Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45) tedy zdejší soud zdůraznil nutnost zabývat se materiální stránkou přestupku v případech při nepatrném překročení nejvyšší dovolené rychlosti a to při existenci takové významné skutečnosti, která by vylučovala, aby takovým jednáním byl porušen nebo obrožen právem chráněný zájem společnosti. (...) V případě stěžovatele se neobjevily takové významné skutečnosti, které by vyloučily, aby jeho jednáním byl porušen nebo obrožen právem chráněný zájem společnosti, pro které by nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání by nemohlo být označeno za přestupek.“ Dále v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5 As 222/2017 – 46, Nejvyšší správní soud doplnil, že nelze „učinit závěr,

pokračování

že by ke naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nedošlo vždy, když je sice naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby, avšak nedojde k přímému ohrožení osob nebo majetku.“ V projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal žádnou významnou skutečnost, která by vylučovala porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti, a to při naplnění formálních znaků přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích; právě naopak, fyzické napadení (navíc s pokusem zasáhnout osobu tupým předmětem do hlavy) je jednáním společensky neakceptovatelným, při němž navíc došlo k přímému ohrožení konkrétní osoby. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[27] Ve prospěch námitky brojící proti nesprávnému posouzení viny osoby zúčastněné stěžovatelka opakuje argumenty, jimiž se již Nejvyšší správní soud zabýval výše; popisuje přitom především své vnímání celé situace, záminku a zavinění konfliktu, přičemž jako jedinou konkrétní výhradu vůči závěrům krajského soudu uvádí negování fyzického ataku osobou zúčastněnou, a tedy nevyřazení se se zraněními, která jí měla způsobit. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v napadeném rozsudku nevyločil jakýkoli fyzický atak stěžovatelky ze strany zúčastněné osoby, ovšem zabýval se povahou celého incidentu a dospěl k závěru, že *„iniciativa ohledně fyzického kontaktu byla jednoznačně na straně žalobkyně. Z gest osoby zúčastněné je zřejmé, že se natahovala pro telefon v úmyslu zmocnit se ho zpět, nikoli že by se snažila jakkoli žalobkyni ublížit. Nenapřáhla se k úderu, netáhala ji za vlasy (jak znělo v obvinění žalobkyně) ani není z nahrávky zřejmé, že by žalobkyni pevně stiskla za hlavu. Osoba zúčastněná žalobkyni zejména pevně objímala zezadu kolem ramen“*. Mezi oběma ženami zcela zjevně došlo ke konfliktu, který byl řešen vzájemnými fyzickými ataky, v důsledku čehož stěžovatelce skutečně byla způsobena lehká zranění (srov. lékařské zprávy založené ve správním spise), Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje se závěrem krajského soudu (blíže odůvodněným v odst. 54 – 55 napadeného rozsudku), že konkrétně jednání zúčastněné osoby nedosáhlo takové intenzity, aby naplnilo jak formální, tak materiální znaky přestupku. Esenciální rozdíl mezi počínáním jednotlivých žen totiž tkví v tom, že stěžovatelka se úmyslně snažila zasáhnout (byť neúspěšně) zúčastněnou osobu do hlavy v okamžiku, kdy na ni tato nikterak neútočila; zúčastněná osoba se ovšem se stěžovatelkou pouze přetahovala o mobilní telefon a v rámci toho jí mohla mimoděk způsobit lehká zranění, přičemž k tomuto následku však zjevně nesměřovala. Pokud dále stěžovatelka tvrdí, že neoprávněné, bezdůvodné a opakované nahrávání je natolik výrazným zásahem a závažným porušením občanského soužití, že se může jednat o přestupek, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato otázka vůbec není předmětem nyní řešené věci, neboť z jednání zúčastněné osoby je v tomto řízení posuzováno pouze tvrzené fyzické napadení stěžovatelky, nikoliv stěžovatelce způsobené zásahy do osobnostních práv plynoucí z kamerového zařízení na jejich dvoře. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[28] Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci, když o průběhu celého incidentu nemohou být s ohledem na provedení pořizovaných nahrávek důvodné pochybnosti; krajský soud se pak nedopustil žádné vady řízení ani nesprávného posouzení právní otázky, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Nadto Nejvyšší správní soud poznamenává, že soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejných subjektivních práv osob dotčených rozhodnutím, nečinností či nezákonným zásahem správního orgánu; skutečně ovšem nejsou povolány k tomu, aby vystupovaly jako mediátoři dlouhodobých a vleklých rodinných sporů, či aby zevrubně zkoumaly komplikované osobní vztahy dávno předcházející úkonu orgánu veřejné správy. Nejvyšší správní soud proto soustředil svou pozornost výhradně na přezkum napadeného rozsudku, resp. též správních rozhodnutí. Řadu vzájemných výtek však musí stěžovatelka s osobou zúčastněnou vyřešit případně cestou civilní žaloby (zásah do osobnostních práv) či zcela mimo rámec veřejné správy a správního soudnictví.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek, pročež zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení pak nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu